



80. Raamattuluento: Hänen tuntemisensa tuoksu

Alkurukous:

Jumalan Poika, Jeesus Kristus, ohjaa meidät lähellesi että se toisi vuorostaan keskellemme sinun tuntemisesi tuoksua. Lisääntykööt meille tämä ihana tuoksu ja levittäytyköön se kaikkialle maailmaan. Tätä pyydämme Jeesus, sinun nimessäsi. Amen.

Aluksi

Tämä luento on syntynyt muun muassa sen tähden että valitettavasti monikaan ihminen, ei edes Herraan uskova, kykene kunnolla vastaamaan kyselevälle miten juuri hän, kysyjä, voisi periä iankaikkisen elämän. Sielunhätä voi olla kysyjällä kuitenkin suuri. Osaammeko me auttaa tällaista ihmistä hädän hetkellä? Jos emme, on opittavaa, on opittava ohjaamaan tällaista ihmistä Elämänlähteelle, Jeesuksen Kristuksen ristin ja sovitustyön äärelle. On kyse Elämän sanasta. On kyse elämästä tai kuolemasta. Voi jospa moni olisi kasvanut pelastajaksi hukkuvalle sielulle omalla vaatimattomalla paikallaankin.

Oikea todistaminen

Apostoli Paavali kehottaa meitä uskovia mukaan erääseen tärkeään työtehtävään. Hän opettaa: ”*Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niin kuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa, ollen minulle kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt.*” (Fil. 2:14–16).

On siis osoitettava uskovalle elintärkeä kysymys: osaanko minä, osaatko sinä, vaeltaa tämän viiheiliäisen maailman keskellä loistaen kuin lamppu pimeydessä. Osaanko pitää tarjolla elämän sanaa? Tämän valon loisteen, kuin tähden valon, olisi loistettava kuitenkin elämän sanana kaikkialla missä olemme ja liikumme.

Moni osaa kyllä kertoa sujuvasti omakohtaisesta todistamisesta. Hän voi tehdä sitä koko elämänsä ajan. Mutta kun sielu tarvitsisi ravintoa iankaikkisuusnälkäänsä, usein kerrotaan yksinomaan vain omista kokemuksistaan; uskonratkaisustaan, tai kuinka ja milloin on antanut ”elämänsä Jeesukselle”. Tämä tällainen on kuitenkin lasten lepertelyä silloin kun on hätä. Tällainen todistelu ei auta toista ihmistä kuolontuskissa ja kun pimeyden voimat pyrkivät viemään viimeisenkin toivon pois lähtevältä. Tällaiset pikkulasten puheet vain lisäävät hätäntyneen sielun ahdistusta.

Kysyttäessä joiltakin uskovalta, mitä sanottavaa juuri heillä olisi jos joku kysyisi heiltä pelastuksen tiestä, vastaus ilmenee aika pian: ei mitään. Meidät on kuitenkin lähetetty todistamaan Jeesuksesta, ei itsestämme. ”*Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka.*” (Ap. t. 1:8). Huomaa, että sana ”todistajani” on yksikössä, vaikka tässä puhutaan opetuslapsijoukolle. Emme ole siis Jehovan todistajia. Heitä on monia. Meitä Herraan uskovia tulee olla vain yksi lauma ja yksi oikea todistus. Todistuksemme tulee todistaa Kristuksesta sellaisena kuin hän on. Todistakoot muut mistä hyvänsä. Meidän

tulee olla ympäristössämme Kristuksen todistajana ja hänen tuoksunaan. Olemme Jeesuksen tuntemisen tuoksuna Jumalalle ja ihmisille. ”Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittoaotossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen?” (2. Kor. 2:14–16).

Puhumme tästä kelvollisuudestamme luennossa myöhemmin.

Tuntemisensa tuoksu

Ihminen ei voi tuoksua iankaikkisuudelle ellei tunne Kristusta. Juuri nyt on Kristuksen tuntemisen aika. Nyt on vielä odotettava sitä aikaa josta on kirjoitettu: ”Ja silloin ei enää kukaan opeta kansalaisiaan eikä veli veljeään sanoen: 'Tunne Herra'; sillä he kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut” (Hepr. 8:11; Jer. 31:34). Tätä aikaa odotellessa tulee opettajan vielä opettaa. Mutta tuo mainittu aika on tullut silloin kun saamme hallita Kristuksen kanssa (Ilm. 20:6). Mutta juuri nyt olisi osattava johtaa ihmisiä totuuden tuntoon ja uskovia koko totuuteen. Jeesus on täynnä armoa ja totuutta.

Miten haluaisinkaan että kaikki uskonystävienikin olisivat kasvaneet niin Kristukseen ja hänen tuntemiseensa että voisivat olla valona tämän pimeän ajan keskellä ja todistaa Totuudesta ja olla säteilemässä Kristuksen tuoksua ja evankeliumin kirkkautta ympärilleen.

Lain kirkkaus on jo sammunut. Se väistyi aikanaan Mooseksen kasvoilta ja siksi hän peitti kasvonsa, ettei katoava kirkkaus näkyisi kansalle (2. Kor. 3:7,8,12,13). Se oli Jumalan tahto. Lain kirkkaus on näet vain kuoleman kirkkautta ja sillä on vain kuoleman virka. Mutta nyt elämme Uudenliiton kirkkaudessa. Kristuksen kirkkaus luo elämää ja yltäkylläisyyttä ja juuri siksi meidän tulisi tuntea tarkoin Kristuksen salaisuutta. Näin voisimme osaltamme auttaa myös hätäntyneitä, usein myös pimentyneitä ihmisiä, Jumalan kirkkauden valtakuntaan.

Kun pyydämme tätä osaamista itsellemme, me tosin joudumme vääjäämättömästi osallisiksi myös Jeesuksen Kristuksen kärsimyksistä. Hänen tuntemiseensa kuuluu aina myös kärsimys. Hän on Jumalan kärsivä palvelija. ”Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava ...hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden ...Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella...” (Jes. 53:3,5,10). Paavali on asian ytimessä kirjoittaessaan: ”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistamalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa.” (Fil. 3:10). Kristuksen ylösnousemusvoimaan kuuluu aina myös hänen kärsimyksiensä osallisuus. Joka pyrkii voimaan ilman kärsimystä saa ehkä jonkinlaista voimaa, mutta se ei ole Jumalan Voimaa. Se on lihallista voimaa. Se on valheen isän valhevoimaa.

Mitä on siis tiedettävä?

Ei riitä että osaamme ulkoa joitakin Kristuksen lunastustyöhön liittyviä tosiasioita. Voimme osata jopa ulkomuistina osia evankeliumin sisällöstä. Silti voi puheemme olla kovaa ja kalseaa, oppimestarilta kuulostavaa ja paperin makuista. On päästävä Kristuksen sisäiseen tuntemiseen, hänen persoonansa osallisuuteen. On yhteenkasvettava häneen. ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voitaisin omakseni Kristuksen. ja minun havaittäisiin olevan hänessä...” (Fil. 3:8,9).

Tämä kaikki kuulostaa suurelta vaatimukselta monelle ihmiselle. Mutta se kaikki on raskasta vaatimusta vain meidän lihалlemme, turmeltuneelle luonnollemme. ”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan” (Room. 6:5–8). Lihalle on julistettu kuolemantuomio ja juuri siihen se ei halua suostua. Kuitenkin tästä kaikesta Kristuksen tuntemiseen liittyvästä on hyötyä ennen kaikkea omalle itsellemme, sitten jo muillekin.

Mitä syvempi yhteys meillä on Kristuksen kanssa hänen kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan sitä suurempi on meissä vapauden henki. Sitä suurempi on ilo. Sitä suurempi on hengellinen vahvuutemme. Kivut ja ahdistukset, sairaudet, kärsimykset, heikkous ja kiusaukset, eivät tee mitättömäksi tätä suunnatonta evankeliumin riemua. Ilo ja autuus löytyvät vain hänen kanssaan kuolleina ja haudattuina mutta samalla myös hänen ylösnousemuksensa riemussa ja siihen kuuluvassa voimassa. Mutta vain näin voimme vaeltaa Hengessä, Hengen johdatuksessa. Saamme Herramme tuntemisessa myös pelkäämättömän ja rohkean uskon. Uskohan on lujaa luottamusta Herraan. Kun meillä on tämä kaikki, mikään eikä kukaan voi erottaa meitä Jeesuksesta. Olemme kalliolla johon ei yllä kovimmatkaan myrskyt. Herra on tullut silloin meille peruskallioksi ja vuorilinnaksi. ”*Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme*” (Room. 8:38,39). Näin luja ja varma on se elämä jonka Kristus Jeesus, Herramme, antaa hänen tuntemisessaan.

Jos meillä on selvä tietoisuus siitä että Kristus on meidän elämämme, vapaudumme vähitellen tuijottamasta ja kaivelemasta itseämme ja omia mahdollisuuksiamme. Kristus yksin on meidän elämämme. Häneen tulee katsoa, häntä tulee etsiä, ja hänen ihmeellistä seuraansa. Hänen ulkopuolellaan, kaikkialla muualla, on pelkkää kuolemaa. Kun tunnemme hänet, emme huokaile kaiken aikaa omaa kurjuuttamme. Saamme katsella silloin Kristuksen kirkkautta ja hänen elämäänsä meissä. ”...*Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo*” (Kol. 1:27). Katse kääntyy tällöin pois omista mahdollisuuksista kohti Elämäämme, kohti Kristusta.

Huono ja heikkokin voi olla suunnattoman suuren voiman käyttäjä. Omasta mielestään surkeakin voi voittaa sieluja Kristukselle, tuntiessaan evankeliumin voiman. Astia ei ole niin kovin tärkeä, vaan se mitä se sisältää. ”*Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä*” (2. Kor. 4:7). Älköön siis kukaan vedotko heikkouteensa tai huonouteensa kun olisi tunnettava Kristusta ja hänen evankeliumiaan. Hänen tuntemisensa lisää kaikkinaista hyvää meissä. ”*Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa*” (2. Piet. 1:2). Juuri heikkona, ja vain heikkona, ihminen voi kerskata Jumalan voimasta. Kristus on Jumalan voima. Sana rististä on Jumalan voima. Evankeliumi on Jumalan voima. Pyhä Henki on Jumalan voima. Mutta näillä ei ole mitään tekemistä uskovan heikkouden kanssa. Päinvastoin: itsessään heikko voi olla vahva Jumalan valtakunnassa. Uskalla voi siis mitättömänäkin opetella tuntemaan ihmeellistä evankeliumia ja siihen kätkeytyvää Jumalan voimaa.

Jotta voimme olla Kristuksen todistajana, meidän on tunnettava hyvin evankeliumin salaisuus. Jos kykenemme kertomaan toisillemme kuinka ihmeellinen on Jumalan pelastussuunnitelma ja miten ihmeellinen on se kirkkaus joka Kristuksen ristiltä säteilee, olemme todellisia evankelijoita (Ef. 1:3–14). Voimme opettaa silloin Kristuksen tuntemista koko Hengen täyteydessä ja voittamaan monia sieluja iankaikkiseen elämään – omassa heikkoudessammekin. Kuinka suunnaton on tämä tehtävä, kuinka suunnaton on voittopalkinto! Mutta voi, juuri tämä on usein tuntematonta ja salattua lihallisille ja veltoille uskoille. Voi miten paljon he menettävätkään! Kokemuksistaan he voivat paljon kerskata mutta heillä on vain vähän kerskausta Kristuksesta. Miten masentavaa! Mutta vaikka olet itsessäsi heikko: ”*Kärsi vaivaa niin kuin ainakin jalo Kristuksen Jeesuksen sotamies*” (2. Tim. 2:3). Hengen saralla voi heikoinkin nainen olla jalo Kristuksen sotamies, täyteen miehuuteen kasvanut.

Jos emme palvele evankeliumia olemme useimmiten vain laiskoja ja välinpitämättömiä. Elämme enemmän maailmassa kuin Kristuksessa. Elämme enemmän lihassa kuin Hengessä. Tämä voi olla todella vaarallista. Kirves voi jo odottaa puun juurella (Matt. 3:10; Luuk. 3:9).

Jos yhteytemme ylösnousseeseen Herramme on jäänyt pinnalliseksi, pimeyden voimat tulevat sortamaan uskonrakennelmamme varmasti ajallaan kun kiusausten, myrskyjen ja koettelemusten päivä koittaa. Jeesus sanoo: ”*Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri.*” (Matt. 7:27). Mutta jos yhteys Jeesukseen Kristukseen on löytynyt ja se yhä vain vahvistuu, myös usko ja armo ja rauha enenevät päivä päivältä.

Meillä on saatavilla aina myös puhdistautuminen ja syntien anteeksisaaminen. Jeesuksen veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä kun sitä pyydämme. Saamme olla alati hänen vihmontaverensä alla. ”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä” (1. Joh. 1:7 ja Ilm. 1:5). Älä anna koskaan epäilyksille sijaa. Älä anna koskaan syyllisyyden kalvaa sitä viini-puun oksaa, jolla sinut on liitetty Kristus-puuhun. Puhdistaudu heti jos jokin tunnistamaton synti kalvaa tuntoasi. Joskus on vain tehtävä jostakin asiasta parannus, jos Jeesuksen veri ei anna vapautta.

Sanan esilläpitäminen

Emme saa tehdä evankeliumista ja sen kertomisesta uutta lakia itsellemme. Kaikenlainen pakkoevankeliointi on pahasta. Usein lakihenkisissä liikkeissä pitää aina ja kaikkialla todistaa, pitää evankelioida, pitää ja aina vain pitää. Ei niin. Sanan tyrkyttäminen on pahinta mitä voimme tehdä. Sellainen on luotaantyöntävää ja vie kuulijaa yhä kauemmaksi Herran sanasta. Ei niin vaan ”tarjolla pitäen elämän sanaa”. Usein riittää apostoli Paavalin kehoitus: ”...pyhittäkää Herra Kristus sydämässänne ja olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu. Mutta vastatkaa sävyisästi ja kunnioittavasti...” (1. Piet. 3:15,16).

Koskaan ei saa olla ylimielinen, ivallinen, eikä pilkallinen puhuttaessa toiselle elämämme kalleimmasta asiasta. Erityisesti on näin kun tuo toinen kysyy meiltä jotakin pelastuksen tiestä. On aina puhuttava sävyisyydessä ja kaikella nöyryydellä. Silloin sinua kuunnellaan. Näin Jeesuskin toimi. On saatava tähänkin tehtävään Kristuksen mieli (Matt. 11:29,30).

Seuraavassa on muutamia pieniä ohjeita siitä, mitä tulee tilaisuuden tullen kysyjälle puhua.

On kerrottava miksi tarvitsemme pelastusta. On tuotava esiin syntiperintömme Adamin jälkeläisinä. Me emme siis vain tee syntiä, vaan me olemme syntisiä. Meissä on syntinen luonto. Olemme sen tähden luonnostamme erossa Jumalasta. Jumala tarvitsee sanansa mukaan aina sovitusta synneistämme. Syntinen ja Pyhä Jumala on sovitettava yhteen. Vihollisuus on poistettava (Room. 8:7; Ef. 2:14,16). Tarvitaan lunastusmaksu voidaksemme tulla Jumalan yhteyteen. Jos kysytään, miksi näin, saamme sanoa: koska Jumala sitä sanassaan edellyttää. Jumalalla on kuitenkin suunnaton rakkaus luotujaan kohtaan, ja siksi hän on valmistanut pääsyn hänen yhteyteensä. Hän lähetti taivaasta Ainoan Poikansa tekemään maan päälle erään maailmankaikkeuden tärkeimmän työnsä, pelastustyönsä. ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.” ” (Joh. 3:16,17). Tätä sanaa sanotaan pienoisevankeliumiksi koska siinä on lyhyesti sanottu kaikki tarpeellinen.

Jumalan Poika otti päälleen kaikki meidän syntivelkamme. Jumala syytti meidän synneistämme nyt omaa Poikaansa. Siksi Jeesuksen oli kuoltava puolestamme. Jumala on sanonut että jokaisen synnintekijän on kuoltava. ”...Se sielu, joka syntiä tekee - sen on kuoltava” (Hes. 18:19). ”Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden” (2. Kor. 5:21). Vanhurskaaksi tuleminen merkitsee Jumala hyväksymää ihmistä. Kristus-nimi tarkoittaa taivaasta lähetettyä Messiasta. Jeesus-nimi tarkoittaa Vapahtajaa. ”...hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.” ”(Matt. 1:21).

Kun syntimme oli sälytetty Jeesuksen päälle, hän kärsi tämän jälkeen niistä kuolemantuomion, hän kuoli puolestamme, ettei meidän tarvitsisi kuolla syntiemme tähden iankaikkisesti. Hetkeksi aikaa Jumala hylkäsi Poikansa ja kirosi hänet jotta me välttyisimme siltä tuomiolta. ”Ja yhdeksännellä hetkellä Jeesus huusi suurella äänellä: ”Eeli, Eeli, lama sabaktani?” Se on käännettynä: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Mark. 15:34). Tämä oli välttämätöntä. Vapauduimme samalla myöskin kirouksesta. ”Kristus on lunastanut meidät vapaiksi lain kirouksesta tulemalla itse kirotuksi meidän sijastamme, niin kuin on kirjoitettu: ”Kirottu on jokainen, joka on ripustettu paaluun.” ” (Gal. 3:13). Hän kuoli ja hänet haudattiin, mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Nyt hän elää ja alati rukoulee puolestamme taivaassa. On kirjoitettu: ”hän pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa. Hän elää iäti rukoillakseen heidän puolestaan. ...Hän on antanut kertakaikkisen uhrin uhratessaan itsensä.” (Hepr. 7:25,27).

Koko maailma sovitettiin tuolloin Jumalan kanssa. Sen sovituksen saavat osakseen kaikki jotka uskovat Kristukseen ja hänen sovitustyöhönsä ristillä. Tuo pelastus tulee voimaan syntisen kohdalla kun hän ottaa vastaan uskossa tämän suunnattoman pelastuksen. ”*Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä*” (Joh. 1:11,12). ”*Hänet Jumala on asettanut sovitushriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi*” (Room. 3:25). Kun Jeesus huusi ristillä: ”Se on täytetty”, kaikki oli täytetty. Laki oli täytetty ja koko maailman syntien sovitus oli siis täytetty. Mitään ei jäänyt täyttämättä.

Koko Raamatun läpi, alusta loppuun, on veri se lunastusväline jolla kaikki sovitetaan. Vanhassa liitossa se oli eläimen veri väliaikaisesti, mutta Uudessa liitossa se oli Kristuksen veri. Kristuksen veri puhdisti samalla kertaa myös vanhan liiton synnit. Miksi veri? On olemassa selviä syitä. Raamatun mukaan ihmisen ja eläimen sielu, eli uudemman käännöksen mukaan, elämänvoima, on sen veressä (1. Moos. 9:4; 3. Moos. 17:11; 5. Moos. 12:23). Uhratessaan itsensä Jeesus vuodatti verensä, eli sielunsa lunnaksi edestämme. ”...*meni, ei kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen*” (Hepr. 9:12). ”*Niin puhdistetaan lain mukaan miltei kaikki verellä, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista*” (Hepr. 9:20).

Noustessaan ylös kuolleista Jeesus oli suorittanut koko pelastustyönsä loppuun asti. Hän kuoli puolestamme mutta hän on myös ylösnoussut kuolleista. Jos hän olisi jäänyt kuoleman valtaan, hän ei olisi nyt elävä Jumala. Olisimme Sanan mukaan yhä synneissämme (1. Kor. 15:14).

On muistettava että Jeesus täytti myös Jumalan pyhän lain puolestamme, niin kuin olemme todenneet. Mooseksen laki ei koske enää niitä, jotka uskovat. Laki oli vain Jeesuksen asti. Nyt se on mitätöity niiden kohdalla jotka uskovat. ”*Näin laki oli meidän valvojamme Kristuksen tuloon asti, jotta me sitten tulisimme vanhurskaiksi uskosta. Nyt uskon ilmestyttyä emme enää ole valvojan alaisia. Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen.*” (Gal. 3:24–26). ”*Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi... Tietäkää siis, veljet: hänen ansiostaan teille julistetaan synnit anteeksi, ja hänen ansiostaan jokainen, joka uskoo, tulee vanhurskaaksi, saavuttaa kaiken sen, mitä te Mooseksen lain avulla ette voineet saavuttaa.*” (Ap. t. 10:43;13:38).

Edellisessä esityksessä on toki vain pieni tiivistelmä koko Jumalan pelastussuunnitelmasta. Jos kuitenkin edes tämä kaikki tulee uskovalle sisäistetyksi ja uskon kautta omistetuksi, hän tietää jo paljon evankeliumista. Ja uutta voi opiskella koko ajan lisää. Myös näissä luennoissa on runsaasti asiaa valaisevaa tietoa. ”*Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä*” (Fil. 1:9).

Mutta tämä tällainen ohjeistus ja puhe eivät koske tietenkään monin tavoin vammaisia, sairaita ja vaikkapa vanhuksia jotka ovat jo elämäntyönsä tehneet. Mutta joskus toki vanhuskin on vielä Hengesä hyvin virkeä.

Mutta sinä joka olet kristitty, sinä joka luet ja kuuntelet Jumalan sanaa ja haluat yhä kasvaa Kristuksessa ja olla hänelle kaikessa hyödyllinen, ole siunattu matkallasi ja Kristuksen tuntemisessa. Sinut on valmistettu hänelle astiaksi jaloa käyttöä varten. Sillä: ”*Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis*” (2. Tim. 2:21).

”*Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.*” (Hepr. 13:20,21).